

[Landbrugsministeren.]

der skete ved Valget den 24. April, var det, at vi nu bliver fri for den Ulykke at faa gennemført Overvæltningen af Amtsskatterne til de arbejdsskabte Indtægter. Jeg tror for øvrigt ogsaa, Forslaget herom var en af Aarsagerne til, at Valget fik det Udfald, det fik.

Det ærede Medlem Hr. Pinstrup og for øvrigt ogsaa andre ærede Medlemmer har udtalt her fra denne Plads, at den Opfattelse, jeg gør gældende, og som jeg ønsker Tilslutning til, vil betyde, at vi efterhaanden faar indført offentligt Fæste. Jeg har saamænd ikke noget imod, at man kalder det saadan, ingenlunde, for jeg ser saaledes paa det, at det arbejdende Landbrug er meget bedre tjent med offentligt Fæste, idet dette betyder, at de kommer til at svare Afgifter efter Jordens Værdi, dens Godhed og dens Mulighed for Afkastning, samt at Afgifterne ogsaa svares i Forhold til Konjunkturerne. Derved gives der Landbrugerne Mulighed for virkelig at faa en Indtægt af det Arbejde, de udfører, og der gives Mulighed for, at den, der udfører et forstandigt og dygtigt Arbejde, faar mere end den, der gør daarligt Arbejde. Tillige bliver en Mand sikret mod, at hans Børn skal betale saa meget mere for Jorden, som Fremskridtet har givet. Derfor vil det arbejdende Landbrug i det lange Løb absolut og ubetinget være bedre tjent med offentligt Fæste end med det saakaldte Privateje. Det er jo heller ikke Privateje, vi har. Jeg gad nok vide, hvor mange Landmænd der er, der ejer deres Jord! Det er kun en ringe Part. Ja, der bliver rystet paa Hovedet, og derfor antager jeg ogsaa, det vil give sig Udslag i Tilslutning til min Opfattelse; det maa blive Resultatet, hvis man er konsekvent. Den spekulerende Landmand vil maaske have Interesse i Privateje. Hvis han er heldig i sine Spekulationer, hvis han er saa heldig at overtage en Ejendom paa et Tidspunkt, da man staar foran en Opgangsperiode, ja, saa er han interesseret i Privateje, saa faar han Fordel af det. Derfor har alle vi ældre, der sidder her i Salen, eller i hvert Fald de fleste af os, de som har faaet Ejendom omkring 1900, haft Fordel af Privatejet, for vi har købt billigt og kan i Dag sælge dyrt, og derfor bliver vi rige, men de, der tilfældigt er voksne paa det Tidspunkt, da man staar overfor Nedgangen fra en Højkonjunktur, har den modsatte Interesse, for det, der sker for dem, er, at de i hele deres Levetid kommer til at trælle for Kapitalen uden nogen Sinde at se Mulighed for at blive fri Mand paa fri Mands Jord, de kan tværtimod have Mulighed for, hvis

der kommer en Smule Nedgang senere, at blive jaget fra Hus og Hjem, netop fordi Priserne var skruet op under Højkonjunkturerne.

Jeg tror derfor ogsaa, at det, trods det ærede Medlem Hr. Pinstrups og andre Bagstræberes Protester, vil gaa saadan her i Danmark, at den Opfattelse, jeg har gjort mig til Talsmand for, vil brede sig stadig videre blandt de arbejdende Landmænd, og jeg tror, jeg som Bevis herfor kan henviser til den overordentlig stærke Tilslutning, der i de senere Aar har været til mit Parti fra udprægede Landboere. Og derfor tror jeg ogsaa, vi fra vor Side med Tryghed kan se Fremtiden i Møde med Hensyn til Indførelsen af offentligt Fæste.

Indenrigsministeren (Dahlgaard): Jeg skal forsøge saa kort som muligt at besvare de Spørgsmaal og Henstillinger, der er blevet rettet til mig.

Det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt rettede forskellige Spørgsmaal til mig vedrørende Sankt Hans Landsogns eventuelle Indlemmelse i Odense By. Det ærede Medlem udtalte Frygt for, at jeg i denne Sag havde handlet saa hurtigt, at der var Fare for, at mine Beslutninger havde været overilede. Jeg iler med at berolige det ærede Medlem i saa Henseende, alt er i denne Sag velovervejet, og jeg kan i øvrigt gøre opmærksom paa, at man ikke en Gang kan sige, Sagen er blevet behandlet med paa-faldende Hurtighed. Den 4. Juni modtog Indenrigsministeriet Andragendet fra Sankt Hans Landsogn om at faa Indlemmelses-spørgsmaalet taget op igen. I de følgende 2—3 Maaneder satte jeg mig nøje ind i Sagen, som den forelaa fra tidligere Tid i Ministeriet, og den 16. August tog jeg Forholdene i Øjesyn under et Besøg i Odense. Derefter havde jeg det fornødne Grundlag for at danne mig en Mening om Spørgsmaalene, og saa faldt Afgørelsen 14 Dage efter.

Det ærede Medlem udtalte, at jeg ikke havde haft Tid til at tale med Odense Byraad. Det er en Misforstaaelse, jeg har haft særdeles god Tid til at høre Odense Byraad og har ogsaa fremtidig Tid til at tale med Odense Byraad, men Byraadet har ikke overfor mig udtalt Ønske om at faa Lejlighed til at fremsætte sine Synspunkter, og Byraadet kan sikkert heller ikke have haft noget saadant Ønske, idet Odense Bys Borgmester ikke under sine Besøg i Ministeriet ved forskellige Lejligheder har anmodet om at tale med mig. Derimod synes det efter Avisreferatet at